

чо. — Дай топка и ще видиш!

— Топка нѣма, — отговорила лисицата, — но вземи онзи валчестъ камѣкъ и се приготи, а пѣкъ азъ ще повикамъ горскитѣ жители да гледатъ. Ако си юнакъ, ще ритнешъ камѣка до облацитѣ и всички ще те признаятъ за най-великъ спортистъ.

Събрала кума Лиса горския свѣтъ да гледа и дала знакъ на кумча Вълча. Подхвърлилъ кумчо Вълчо камѣка, замахналъ кракъ и трясъ ударилъ го съ всичка сила.

— Олеле! — изплакалъ кумчо Вълчо и падналъ на земята отъ болка.

Събрали се около него всички, превързали го и кумчо Вълчо си отишелъ на три крака. А лисицата си примирала отъ смѣхъ.

Деветъ дни лежалъ кумчо Вълчо на легло, на десетия день отишла кума Лиса да го види. Като влѣзла при него, направила се че го жали.

— Ахъ, бедния кумчо Вълчо! Мина ли ти вече?

— Мина ми, кумице, ама за всичко ти си виновна!

— Кой азъ ли? Какъ не те е срамъ, куме, да говоришъ такива работи! — извикала лисицата. — Само ти си виновенъ. Не си изкусенъ спортистъ за-

това те заболѣ отъ камѣка. Я се поупражни малко, та да видимъ. Тогава, ако искашъ, и на състезание можемъ двамата да излѣземъ и ще се прочуемъ по цѣлъ свѣтъ.

Помамилъ се и тоя пѣтъ кумчо Вълчо и попиталъ:

— А какъ мога най-лесно да се упражня?

— Вземи една шикалка и три дни наредъ я ритай. Тя е лека и нѣма да те убие. После вземи орѣхъ, ябълка, слива, круша, ритай всичко каквото ти попадне, и скоро ще станешъ великъ спортистъ. Тогава ще се състезаваме.

Послушалъ кумчо Вълчо лисицата. Взелъ една шикалка и три дни наредъ я риталъ ту насамъ, ту нататѣкъ. Гледало го мало и голѣмо и всички се смѣли.

— Кумчо Вълчо е полудѣлъ! Кумчо Вълчо е полудѣлъ?

Но кума Лиса го утешавала:

— Не ги слушай, кумчо Вълчо, тѣ ти завиждатъ! Като станешъ прочутъ, друго ще говорятъ.

И кумчо Вълчо послушалъ лисицата и продължавалъ да рита шикалки, орѣхи, круши, ябълки, всичко каквото му попаднѣло. Житено зърно да намѣрѣлъ на улицата, и него риталъ. По едно време започналъ